

آیا خیابان فلسطین را نجات خواهد داد؟

النا پوستاویتووا (ELENA PUSTOVOYTOVA)
ا. م. شیری

روزنامه‌نگاری غرب در تلاش‌های خود برای پیوند یک دستور کار و مظاهر عینی، عصبی رفتار می‌کند

در رابطه با فاجعه‌ای که در غزه رخ می‌دهد، مهم نیست که گزارش‌های «پیروزی» تل‌آویو از ویرانه‌های خونین چقدر شجاعانه به نظر می‌رسد، لابی‌های طرفدار اسرائیل از هم‌اکنون در حال پهن کردن تشک نرمی هستند که معترضان می‌توانند برای خون‌خواری یهودیان حدی قائل شوند. نه جامعه جهانی بی‌خاصیت با ساختار نیمه‌جان نهادهای قدرت خود، که ابروها در هم کشیده و انگشت اشاره خود را ناشیانه بالا می‌برد و به غزه اشاره می‌کند، بلکه، خیابان‌های پایتخت‌ها از پاریس تا واشینگتن - خیابان‌هایی که به‌زودی در آمریکا، آلمان، انگلستان، فنلاند، جمهوری چک، اسپانیا، اتحادیه اروپا - و به هر حال، در اسرائیل نیز به پای صندوق‌های رأی خواهند رفت، ممکن است به انجام این کار موفق شوند.

شایان تأمل است که هنوز لابی طرفدار اسرائیل، فلسطینی‌ها را در سراسر جهان فعالانه بدنام می‌کند؛ آلمان تجهیزات نظامی به ارزش ۳۰۳ میلیون دلار، یعنی ۱۰ برابر بیشتر از کل سال ۲۰۲۲ به اسرائیل ارسال می‌نماید؛ در کانادا، فلسطینی‌های کانادایی که در مورد علل بنیادی ۷ اکتبر صحبت می‌کنند و از به رسمیت شناختن کشور فلسطین بر اساس قطعنامه ۱۸۱ مجمع عمومی سازمان ملل دفاع می‌کنند، به عنوان یک تهدید امنیتی برای یهودیان کانادا شناخته می‌شوند.

با این حال، امواج نفرت اسرائیل از فلسطینی‌ها فعلاً عقب‌نشینی کرده است. رویترز گزارش داد که بیش از هزار نفر از مقامات آژانس آمریکایی کمک به توسعه بین‌المللی با

امضای یک نامه سرگشاده از دولت بایدن خواسته‌اند تا برای آتش بس فوری در جنگ بین اسرائیل و حماس، به اسرائیل تأثیر بگذارد.

یادداشتی از سفارت هلند در اسرائیل که باعث خشم قانونگذاران چپ‌گرای هلندی شد به مطبوعات «درز» کرد و آن‌ها فوراً خواستار مذاکره در پارلمان شدند. در یادداشت وابسته نظامی سفارت آمده است که ارتش اسرائیل «عمداً به زیرساخت‌ها و مراکز غیرنظامی در غزه آسیب وارد می‌کند». او از میان برداشتن سازمان حماس را «عملاً غیرممکن» می‌داند و رفتار وحشیانه اسرائیل، به عقیده او، تلاشی است برای «نمایش قدرت نظامی است به ایران و نیروهای نیابتی‌اش مانند حزب‌الله، که به هیچ وجه کوتاه نمی‌آیند».

در متن این، رسانه‌های غربی ناگهان به اتفاق آراء اعلام کردند که راه‌حل ایجاد دو کشور برای فلسطین، مدت‌ها یک «شوخی» در راهروهای سازمان ملل بوده است. آن‌ها از این واقعیت که این تصمیم چارچوب توافق شده برای حل مشکل بین سازمان ملل متحد، اتحادیه اروپا و اکثر کشورهای جهان و سازمان‌های منطقه‌ای به استثنای اسرائیل، آمریکا و تعداد انگشت شماری از کشورهای جزیره‌ای وابسته به آمریکا در اقیانوس آرام می‌باشد، نگران نیستند.

مجله آمریکایی CounterPunch [می‌نویسد](#) که کریگ مخیبر، مدیر دفتر کمیساریای عالی حقوق بشر سازمان ملل متحد در نیویورک، هنگام ترک سمت خود در نامه‌ای به فولکر ترک، کمیسر عالی سازمان ملل در ژنو، گفت: «راه حل دو دولتی دیگر غیرممکن و نامطلوب نیست».

در نامه مخیبر به صراحت آمده است: «موعظه راه حل دو دولت، هم به دلیل غیرممکن بودن همزیستی دو کشور و هم به دلیل عدم توجه کامل آن به حقوق مسلم بشری مردم فلسطین، به یک شوخی آشکار در راهروهای سازمان ملل تبدیل شده است».

الجزیره از او پرسید: «چرا این اتفاق افتاد؟»

مخبر توضیح داد: «وقتی مردم خارج از مواضع رسمی صحبت می‌کنند، صدای بیشتر و بیشتر در مورد راه‌حل یک دولت به گوش می‌رسد. و این بدان معناست که ما به جای این شعارهای سیاسی قدیمی، از اصل برابری و حقوق بشر دفاع می‌کنیم. این به معنای دولتی است که در آن شما حقوق مساوی برای مسیحیان، مسلمانان و یهودیان بر اساس حقوق بشر و حاکمیت قانون قائل هستید.»

رسانه‌ها بلافاصله برای تأیید این گفته از کلام حنان عشراوی، اولین زن انتخاب شده به کمیته اجرایی ساف، بهره بردند. در جریان کشتار دیگر توسط اسرائیل در غزه در ماه مه ۲۰۲۱، عشراوی اظهار داشت: «فکر می‌کنم راه حل دو کشور مرده است. این دستور کار توسط اسرائیل نابود شد. زیرا، اسرائیل به هیچ یک از تعهدات خود عمل نکرد... اسرائیل احساس کرد که می‌تواند به سادگی بگوید **ما در میانه مذاکرات هستیم یا ما در حال مذاکره هستیم** یا هر حرف دیگر و در عین حال، به سرقت زمین‌های بیشتر، منابع بیشتر، ساخت شهرک‌های بیشتر... و استمرار کشتار تا نابودی کامل و اجرای طرح جامع پاکسازی قومی ادامه دهد.»

واضح است که فلسطینی‌ها تنها به این دلیل که نمی‌خواستند یک وجب از خاک خود را به اشغالگران واگذار نمایند، از این ایده حمایت کردند. و آن‌ها تنها در سال ۱۹۹۳، زمانی که بزرگترین حزب در ترکیب سازمان آزادیبخش فلسطین، الفتح، به ازای به رسمیت شناختن ساف به عنوان نماینده قانونی مردم فلسطین توسط اسرائیل این کار را کرد، با راه حل دو دولت موافقت کردند. در عین حال، جبهه خلق برای آزادی فلسطین که به ایده ایجاد یک کشور واحد متعهد است، توسط الفتح مورد آزار و اذیت قرار گرفت. در عین حال، حماس از لحاظ تاریخی اساساً متعهد به جمهوری اسلامی در سراسر فلسطین بوده و تنها در سال ۲۰۱۷ منشور خود را مورد بازنگری قرار داد و به ناتوانی آشکار جهان عرب در شکست دولت صهیونیستی تسلیم شد.

ایده یک کشور دموکراتیک واحد با حقوق مساوی برای همه مردم ساکن سرزمین تاریخی فلسطین، بسیا خوب است و هر کسی را که امروز در فلسطین زندگی نمی‌کند یا با تاریخ اشغال آن توسط اسرائیل آشنا نیست، مجذوب خود خواهد کرد. اما ایجاد چنین دولتی در حال حاضر به معنای سپردن سرنوشت مردم فلسطین به دست بدترین دشمن آنهاست که حتی آثار حضور فلسطینی‌ها در غزه را با خاک یکسان می‌کند. یک کشور واحد، حتی اگر با تصمیم نهادهای بین‌المللی، از جمله، سازمان ملل متحد باشد، همانطور که عملکرد ارتش اسرائیل امروز بطرز کاملاً متقاعدکننده نشان می‌دهد، مدفن همه امیدهای فلسطینی‌ها خواهد بود.

نادیده گرفتن حقوق مردم فلسطین که در حرف به رسمیت شناخته شد، اما در عمل مورد توجه قرار نگرفت، باضافه حمایت آشکار آمریکا از توسعه اسرائیل، تل‌آویو را به سگ نگهبان منافع آمریکا در خاورمیانه تبدیل کرد. بنابراین، بر خلاف اظهاراتی مبنی بر اینکه اسرائیل باید از تلفات غیرنظامیان در نوار غزه خودداری کند، آمریکا ۳۶ هزار مهمات ۳۰ میلی‌متری، حدود ۲ هزار موشک هلفایر برای بالگردهای آپاچی، ۱۸۰۰ نارنجک‌انداز ام۱۴۱ و حداقل ۳۵۰۰ دستگاه دید در شب در اختیار تل‌آویو قرار داد. به گزارش بلومبرگ، این سفارش به طور کامل تکمیل شده است.

و اگر ایجاد دو کشور در سرزمین فلسطین تحت حمایت جامعه جهانی و سازمان ملل متحد، فرصت تسلط «از دریا تا اردن» را از اسرائیل سلب کند، آنگاه ایجاد یک «دولت واحد» در واقع تمام فرصت‌ها را برای تل‌آویو فراهم می‌کند تا موانع چنین سلطه را از میان بردارد. در واقع، دقیقاً این راه حل برای مشکل فلسطین است که نتانیاهو در ازای خدمت فداکارانه به واشینگتن در منطقه به دنبال آن است.

به یاد بیاوریم که اسرائیل از کجا و چگونه شروع شد. از پاکسازی قومی ۱۹۴۷ و ۱۹۴۸، تا النکیه، زمانی که حداقل نیمی از جمعیت غیریهودی فلسطین به دلیل هراس از مرگ، به ترک خانه‌های خود و اسکان مجدد در کرانهٔ باختری، غزه یا کشورهای عربی همسایه وادار شدند، شروع شد. در صورت خارج شدن راه حل ایجاد دو کشور مستقل از دستور کار، چه چیزی نتانیاها را از ادامهٔ مبارزات خونین خود در سراسر فلسطین باز خواهد داشت؟

اکنون سرنوشت مردم فلسطین به خیابان‌ها، و نه فقط به خیابان‌های عربی، بلکه، به خیابان‌های اروپایی و آمریکایی بستگی دارد. براستی، آیا خیابان در رقابت با نتانیاها و ارتش اسرائیل که غزه را ویران می‌کند، موفق خواهد شد یا خیر، سؤالی است که امروز هیچکس شهادت پاسخگویی به آن را ندارد.

برگرفته از: [وبگاه بنیاد فرهنگ راهبردی](#)

۲۸ آبان-عقرب ۱۴۰۲